

РЕШЕНИЕ

№ 7588

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 18.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **8015** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК във вр. с чл. 233 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Б. Г. И. от [населено място] срещу Заповед №3-11265/19.07.2013г. на ВНД Директор на СДВР, с която на основание чл.228, т.3, чл.224, ал.2, т.4; чл.226, ал.1, т.6, чл.227, ал.1, т.10 от ЗМВР във вр. с чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

По съображения за незаконосъобразност жалбоподателят моли за отмяна на заповедта за уволнение. Намира, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Не му е връчена заповед, по силата на която е започнато производството и съгласно която да се изискват писмените му обяснения. Оспорената заповед е издадена на 12.07.2013г. и не е спазен срока за издаването ѝ по чл.225, ал.1 от ЗМВР, тъй като още на 19.03.2013г. е станало известно за настъпилото ПТП. Цялото административно производство е протекло в период, в който е бил в отпуск по болест и в това състояние не е бил в състояние да защитава правата си. Оспорената заповед не е издадена в предвидената в закона форма и не съдържа реквизитите, предвидени в чл. 269 от ППЗМВР. В заповедта не са посочени правните и фактически основания за прекратяване на служебното правоотношение. Нарушението на престижа на службата като неблагоприятен за МВР резултат не е обоснован в заповедта. Освен това служителят не е бил запознат с Етичния кодекс за

поведение на държавните служители в МВР.

Ответникът, чрез своя процесуален представител намира жалбата за неоснователна и моли заповедта да бъде потвърдена.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.03.2013 г., около 01,40 ч., в [населено място], ж.к "О." на [улица], главен полицаи Б. Г. И. -командир на отделение в Моторизирана група за бързо реагиране "С." на "Специализирани полицейски сили" към отдел "Охранителна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, след като е употребил алкохол (установено с химическа експертиза, с резултат 0,6 промила алкохол в кръвта -протокол № 346/18.03.2013 г., издаден от МБАЛ "Света А." С. АД) е управлявал личния си автомобил марка "Рено", модел "М. С." с ДК [рег.номер на МПС] и е блъснал пешеходец - мъж на видима възраст около 75 години, който е починал на място. Дисциплинарно наказващият орган е приел, че с тези свои действия служителът виновен е нарушил т.т. 4, 8 и 17, буква "а" и буква "б" от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден с Министерска Заповед рег. № 1з -2013/08.1 1.2006 г., изменен и допълнен с МЗ рег. № I з - 453/22.02.2011 г. и МЗ рег. № з - 3029/01.12.2011 г, а именно: "да съобразява законността на действията които възнамерява да предприеме; да насърчава хората да уважават закона, като дава личен пример с поведението си; като участник в пътното движение да се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата в Република Б. и на забраната да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда ".

На 17.03.2013 г., действията на главен полицаи Б. И. са станали достояние на полицейски служители на СДВР, на медицинските служители от екипа на Бърза помощ и дежурен следовател А., посетили произшествието, както и обществено достояние, чрез средствата за масова информация (онлайн вестник "С."), което се е отразило негативно на авторитета на СДВР и на институцията МВР. Административнонаказващият орган е приел, че извършеното от служителя съставлява деяние, уронващо престижа на службата и е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавния служител в МВР, регламентирани в точка 7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР - "държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява", задължение, чието неизпълнение е тежко дисциплинарно нарушение, за което на основание чл. 224, ал. 2, т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за МВР, във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за МВР "деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата ", се предвижда налагане на дисциплинарно наказание "уволнение".

Срещу главен полицаи Б. И. е проведено дисциплинарно производство, образувано със заповед рег. № з 4289/21.03.2013 г. на директора на СДВР. Резултатът от извършеното производство и доказателствата за установеното дисциплинарно нарушение се съдържат в обобщена справка с рег. № 4263/18.05.2013 г. по описа на

СДВР и становище с рег. № я 27066/21.05.2013 г. по описа на същата дирекция, както и материалите към тях. За извършеното дисциплинарно нарушение, служителят е дал писмени обяснения (рег. № № я 30912/13.06.2013г. и я 39251/19.07.2013 г. по описа на СДВР).

Със Заповед рег. № з-11265/19.07.2013г. на Б. Г. И. е наложена дисциплинарно наказание „уволнение” за виновното нарушение разпоредбите на т. т. 4, 7, 8 и 17 буква "а" и буква „б" от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с който служителят е запознат срещу подпис на 12.06.2012 г., съгласно приложената по делото Обобщена справка рег. № 4263/18.05.2013г. и е прекратено служебното му правоотношение. Същата заповед е предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 13 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт, но по същество е неоснователна.

Обжалваната заповед на ВНД Директор на СДВР е издадена от компетентния по смисъла на чл. 228, т. 3 вр. с чл.186, ал.1 от ЗМВР орган, в предвидената в чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за МВР (ППЗМВР) форма, след проведено по реда на чл. 230 от ЗМВР дисциплинарно производство с изслушване и приемане на писмените обяснения на служителя по чл.229, ал.1 ЗМВР. С писмените обяснения на служителя дисциплинарно-наказващият орган се е запознал преди издаване на заповедта, като в самата заповед подробно ги е обсъдил. Дисциплинарното наказание е наложено в сроковете по чл. 225, ал. 2 от ЗМВР.

С оглед събраните по делото доказателства са налице фактическите обстоятелства, при които следва задължително да се наложи дисциплинарно наказание “уволнение” на цитираните в заповедта правни основания. Безспорно се установява, че държавният служител в МВР И. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта повече от 0.5 промила извън установеното му работно време, като освен това е реализирал и ПТП, което е причинило смърт на пострадалото лице. С деянието си уволненият служител е станал причина за уронване престижа на институцията, която представлява, тъй като то е станало достояние и на други служби в МВР, както и на граждански лица и държавни институции – служителите от Бърза помощ, следовател А., както и читателите на онлайн вестник „С.”. Това неминуемо се е отразило негативно на авторитета на СДВР в обществото и на институцията МВР, а деянието му е извършено виновно по непредпазливост, тъй като е бил запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

С оглед задачите и дейността на МВР – защита на обществения ред, правата и свободите на гражданите, опазването на техния живот, здраве и имущество законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на държавните служители от МВР и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебните задължения, а и в обществения живот, в извън работно време и извън местоработата. Съгласно Е. кодекс за поведение на служителите в МВР на служителят в МВР са вменени като задължения: по т.4 – да съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, по т.8 – да насърчава хората да уважават закона,

като дава личен пример с поведението си, а по т. 17, б."а" и „б" – независимо от неговата категория и заемана длъжност, в качеството си на участник в пътното движение се подчинява:(а) на нормативно определените правила за движение по пътищата в Република Б.;(б) на забраната да не управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда или под въздействието на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните си задължения, както и в извън установеното работно време или по времето на ползване на разрешен отпуск. Извършването на деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата представлява нарушение по чл.227, ал.1, т.10 ЗМВР, вр. с чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР, за което задължително се налага дисциплинарно наказание уволнение.

Неоснователни се явяват твърденията в жалбата, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. Съгласно чл.228, ал.3 от ЗМВР наказанията се налагат със заповеди от органите по чл. 186, ал. 1 - за всички наказания по чл. 226 за служителите от категории Д и Е, а за служителите от категории А, Б, В и Г - без наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 4 – 6. Уволненият служител е категория Д, следователно за всички наказания по чл.226, включително уволнение наказанието му се налага от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи. Съгласно представеното по делото Удостоверение рег. №я 30356/10.06.2013г. комисар И. С., издал оспорваната заповед е временно назначен на длъжност Директор на СДВР със Заповед рег. № К-6171/05.06.2013г. От последната заповед произтичат правомощията на комисар И. С. да осъществява всички функции на директор на СДВР, включително и тези на дисциплинарно наказващ орган.

Не отговаря на събраните доказателства по делото твърдението на жалбоподателя, че не му е връчена заповед, по силата на която е започнато дисциплинарното производство и съгласно която да се изискват писмените му обяснения. По делото е приложен Протокол рег. № 4029/26.04.2013г. за запознаване на държавен служител в СДВР със заповед за образуване на дисциплинарно производство по чл.230, ал.1 от ЗМВР и заповед за удължаване срока на образуваното дисциплинарно производство. Видно от протокола на 24.04.2013г. в 9.30ч. в дома на главен полицай И. гл. инспектор П. С. и инспектор И. В. в присъствието на двама свидетели – полицай М. и полицай Б. са запознали уволнения служител със съдържанието на заповед с рег. № з-4289/21.03.2013г. за образуване на дисциплинарно производство по чл.230, ал.1 от ЗМВР и заповед с рег. № з-5863/21.04.2013г. за удължаване срока на образуваното дисциплинарно производство. В първата заповед се съдържа указание, че съгласно чл.230, ал.4 от ЗМВР лицето има право да дава обяснения, да представя доказателства или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. Върху текста на втората заповед, на същата дата и в същия час, посочени в протокола е направено отбелязване в присъствието на свидетелите, че Б. Г. И. е отказал да се запознае със заповедта. От тези доказателства съдът прави заключение, че служителят е бил запознат със съдържанието на заповедите, но е отказал да ги подпише, което е удостоверено с подписите на присъствалите свидетели. Освен това правото му да дава обяснения в хода на дисциплинарното производство произтича от закона и не е необходимо изрично да му бъде указвано, с оглед спазване на същия.

Относно възражението, че оспорената заповед е издадена на 12.07.2013г. и не е спазен срока за издаването ѝ по чл.225, ал.1 от ЗМВР съдът намира следното:

Съгласно чл.225, ал.2 от ЗМВР за извършено тежко нарушение на служебната

дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Заповедта е издадена не на 12.07.2013г., а на 19.07.2013г., съгласно направеното в съдебното заседание на 18.11.2013г. уточнение от юрисконсулт Б. – процесуален представител на ответника. Датата 12 е коригирана на 19 върху оригинала на заповедта, което личи и на приложеното по делото копие. Макар наказаното лице да е дало докладна записка за случая още на 19.03.2013г. не може да се приеме че на тази дата е било открито нарушението. Нарушението се счита за открито едва, когато дисциплинарно наказващият орган е разполагал с достатъчно доказателства, относно обстоятелствата при извършването му и вината на нарушителя. Това е станало при запознаването на Директора на СДВР със обобщена справка рег. № 4263/18.05.2013г. и Становище за резултата от проведеното дисциплинарно производство с рег. №я 27066/21.05.2013г. Върху последния документ е поставен параф и дата 29.05.2013г., която дата настоящата съдебна инстанция приема, че е датата на откриване на нарушението по смисъла на чл.225, ал.2 от ЗМВР. Считано от тази дата е спазен двумесечния срок по чл.225, ал.2 от ЗМВР за издаване на заповедта за уволнение. Не отговаря на истината твърдението, че цялото административно производство е протекло в период, в който И. е бил в отпуск по болест и в това състояние не е бил в състояние да защитава правата си, тъй като са представени болнични листове за периода от 18.04.2013г. до 17.05.2013г., като през останалото време наказаният е могъл да защитава правата си и го е направил като е давал писмени обяснения по случая, които обяснения са подробно обсъдени от дисциплинарно наказващия орган в заповедта. Видно от Становище да Д-р С. Т., лекар – хирург, Клиника по чернодробно-жлъчна, панкреатична и обща хирургия при МБАЛ „Т. Болница С.” след операцията на 15.04.2013г. пациентът Б. Г. И. е изписан на 17.04.2013г. с предписано медикаментозно лечение в домашни условия, което не влияе на функцията на централната нервна система, не нарушава способността на пациента за концентрация и адекватност и в този смисъл не му пречи да дава писмени показания и да бъде изслушван.

Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила и при наличие на материалноправните предпоставки и не са налице основания за нейната отмяна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК във вр. с чл.233 от ЗМВР, Административен съд София – град, Първо АО, 11 с-в

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Б. Г. И. от [населено място] срещу Заповед №3-11265/19.07.2013г. на ВНД Директор на СДВР, с която на основание чл.228, т.3, чл.224, ал.2, т.4; чл.226, ал.1, т.6, чл.227, ал.1, т.10 от ЗМВР във вр. с чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: